

жданіего на ученициятѣ въ класътъ и мн. др. дѣто ще са рече, че това не е урокъ, а просто *бесѣда* или разговоръ съ дѣцата. Учителътъ тряба да са старае да говори съ дѣцата съ такъвъ языкъ, какъвъто са говорили у тѣхъ си но да избѣгва сѣкакви неприлични и груби думи. Тъй сѫщо е длъженъ да имъ поправя языкътъ. Тъй сѫщо въ разговорътъ съ дѣцата си имѣтъ мѣстото умалителните имена: *Ванка*, *Пенка* и пр.

Най напредъ учителътъ тряба да научи дѣцата да му отговарѣйтъ на въпросътъ. Учителътъ тряба да дава въпросътъ на сичкитѣ дѣца, а по-дирь въпросътъ тряба да извика едно дѣте, кое-то да са отговори на въпросътъ му. Учителътъ най напредъ извиква единого отъ най способните и развити дѣца и го кара да му отговори на въпросътъ. Най много тряба да са варди учителътъ да не бѣ да виуети на дѣтето таково убѣжденіе, че силитѣ му сѫ слаби и не може да извърши това, което искашъ отъ него, защото това е много вредно. Много е полезно, щото дѣцата да извършватъ сичко въ класътъ по командата на учителътъ; това имъ дава възможностъ да си разкършватъ уморенитѣ отъ сидѣнія членове; и друго, учителътъ сосредоточва тогава вниманието на дѣцата връхъ думитѣ си и движениата. Командата тряба да състои отъ малко и прости думи: станѣте, сѣднете, турѣте си рѣцѣтѣ си на чинѣтѣ, рѣцѣтѣ назадъ, издигнете си дѣсната рѣка, лѣзата и т. н.

Когато забѣлѣжишъ че дѣцата земѣтъ да са